

[Vagn Bro.]

denne Indskrænkning egentlig efter rent individualistiske Synspunkter var nødvendig for normale Folk, som altsaa selv kunde raade for det, skal jeg lade staa hen, men det er en Forsøgslovgivning, og derfor er det i og for sig ikke urimeligt, at man tager stiltfærdigt paa det. Jeg skal derfor ikke for mit Vedkommende gøre nogen Ophevelse imod dette, men altsaa blot gøre opmærksom paa den Indskrænkning, der her er Tale om. I øvrigt kan jeg henholde mig til den ændrede Redaktion, som er givet §§ 1 og 2.

Den Videreførelse af Lovgivningen fra 1929, der særlig har været under Diskussion, indeholdes jo i § 4, altsaa Tvangskastration. Den ringe Modstand, som der har været Tale om i det hele taget over for Lovforslaget, er jo særlig rettet mod den paagældende Paragraf. Her er der nu sket dette, at man har forladt Nævnet, bestaaende af en Dommer som Formand, den særlige Psykiater og Rigsadvokaten, og er gaaet over til Domsmagten. Det er et af de Omraader, hvor mit Partis Ordfører ønskede en Ændring, og alle Partier er nu altsaa blevet enige om dette. Der var lidt Betænkelighed til at begynde med ud fra den Betragtning, at der kunde blive nogen Vanskelighed ved Appel. Nu er det jo ordnet saaledes i Ændringsforslaget, at Spørgsmaalet om Sterilisation eller Kastration enten kan afgøres sammen med Domsafgørelsen, eller ogsaa kan man vente med det til senere, og naar man gør dette, vil det ikke være saa afgørende for selve Spørgsmaalet om Appellen; derfor anser vi hele denne Ordning for den rette. Med al Respekt for Lægerne og lægevidenskabelig Indsigt — vi maa altid lægge afgørende Vægt paa deres Erklæringer — er det sikkert, særlig i en Forsøgslovgivning, det mest betryggende, at det er Domstolene, der har det sidste Ord. Det er for øvrigt ganske det samme Standpunkt, som vi indtog i Spørgsmaalet om sindssyges Straffrihed, og det er i Virkeligheden i Overensstemmelse dermed, vi nu er gaaet over til at lade det her omtalte blive et Doms-spørgsmaal.

Ogsaa angaaende selve Omfanget af de Tilfælde, hvor tvungen Kastration kan foretages, har der været Diskussion. Den Redaktion, der nu er givet ved Ændringsforslaget til § 4, betyder paa to Punkter en Indskrænkning af Regeringsforslaget. Den første Indskrænkning, der gaar ud paa, at man tager Brandstiftere bort, har Tilslutning fra hele mit Parti minus undertegnede. Jeg mener

afvise at tage Brandstiftelse med, ud fra den Betragtning, at naar det er den stærke Kønsdrift, der gør sig gældende hos en Brandstifter, saa at han paa Grund deraf er udsat for at begaa Forbrydelser og derved fremkalder Fare for sig selv og Samfundet, er det dog fuldkomment rimeligt, at han ogsaa falder ind under de Bestemmelser, her træffes. Men for Enighedens Skyld er jeg gaaet med til Indskrænkningen. Vi er dernæst alle enige om at foretage en Indskrænkning med Hensyn til de mindre farlige — men maaske mere besværlige —, der falder ind under Hensættelse i Arbejdshus.

Jeg kan med disse Bemærkninger anbefale de stillede Ændringsforslag. Jeg har dog nogen Betænkelighed ved Stk. 6 i den nye § 4, hvor det siges, at der skal tages særligt Hensyn til, at Indgrebet for Kvindens Vedkommende er af mere indgribende og farligere Karakter. Det forekommer mig, at det er noget, der uden denne Bemærkning maatte tages Hensyn til ved Domsafgørelsen; det er noget betænkeligt i Loven at foretage en saadan Sondring mellem Mænd og Kvinder, idet der vel ogsaa er en Mulighed for, at der for Mænds Vedkommende kan foreligge specielle Tilfælde, hvor man kunde gøre ganske det samme Synspunkt gældende. Men det maa jo saa drages med ind ved Domsafgørelsen. Vi maa imidlertid henholde os til, hvad Lægevidenskaben har udtalt, og generelt taget har Indgrebet vel nok mere indgribende Betydning for Kvinden. Jeg anfører altsaa blot, at jeg har haft visse Tvivl paa dette Punkt, men jeg bøjer mig for den foreslaaede Affattelse.

Til Slut maa jeg maaske tillade mig at bemærke, ogsaa under Hensyn til den Hastighed, hvormed vi har arbejdet, at vi anser denne Lovgivning for nødvendig for Samfundet til Sikring mod truende Angreb, og vi har altsaa foretaget de Sikringsforanstaltninger i Lovforslaget, som alle er enige om er nødvendige. Men vi ønsker at føje til, ogsaa i Anledning af de Udtalelser, som er fremsat af det ærede Medlem Hr. Bindslev, som jo er den eneste i Udvalget, der har haft Indvendinger mod Lovforslaget, at vi anser de Nødværgesforanstaltninger, som Samfundet her træffer, for at være humane. Jeg har nu i mange Aar siddet i Retssalen og set den grænseløse Sorg, som har grebet mange af dem, som har været behersket af disse sygelige Drifter, og set, hvorledes den Last, de har slæbt paa, har betydet meget mere Sorg og Skade for dem, end om de havde været undergivet en Lovgivning som denne.